

KAPITOLA X

ČERNÉ NEBEZPEČÍ

Marty utíkal a za zády slyšel, jak se na růže navalila horda kamenných vojáků. Znovu ho napadlo, že by se měl vrátit a pomoci jim, ale hned tu myšlenku zapudil. Poslaly ho pryč, řekly mu, co musí udělat, a toho se chtěl držet. Běžel dál.

Krajinou Zahrady se klikatila kdysi pečlivě upravená cesta, dnes zarostlá a zanedbaná. Vedla mezi přerostlými kopřivami, bolševníky a lopuchy, občas mezi řadami vzrostlých stromů, z nichž některé Marty poznával. Místy se u cesty mihl dlouho nečesaný keř maliníku, rybízu nebo josty.

Pěšina stoupala, až Marty vyběhl na drobnou vyvýšeninu. Průsekem mezi stromy odtud viděl velký kus Zahrady pod sebou. Byla rozlehlá. Připadala mu jako volná krajina, ne jako kus zeleně uprostřed města. Ne, tohle rozhodně nebyla obyčejná zahrada.

Cesta sbíhala zase dolů. Větve divoce rostoucích keřů nad ní vytvořily přírodní tunel, kterým místy prosvítalo letní slunce a vrhalo přízračné stíny. Jak tudy Marty probíhal, přítmí se střídalo s náhlým slunečním jasem. Oslepovalo to.

Spěchal, aby byl u velesestry co nejdřív. Pěšina se stále víc svažovala. Martyho to přinutilo zrychlit. Musel se hodně soustředit, aby vybral každou

zákrutu. Doleva, doprava. Pořád rychleji. Za chvíli už sbíhal prudkým svahem tak rychle, že kdyby se mu cokoli postavilo do cesty, nedokázal by zastavit.

„Pozor!“ proběhlo mu hlavou, když cesta z ničeho nic prudce zatočila na malou mýtinu.

Pozdě!

Přes cestu spadenému kmenu se už Marty nedokázal vyhnout. Na poslední chvíli se ho pokusil přeskóčit, ale neměl šanci. Jen co pozvedl nohu, o kmen zakopl, ztratil rovnováhu, a jak byl rozběhnutý, v rychlosti přes něj přeletěl. Bylo jasné, že si pořádně nabije.

Praštil sebou o zem a ze setrvačnosti metal ještě pár zběsilých kotrmelců, nešlo to zastavit. Koutkem oka ale zahlédl něco, co v opuštěné divoké Zahradě působilo nepatřičně.

Sud. Starý narezlý sud na chytání dešťové vody. Stál přesně ve směru Martyho pádu. Nééé!

Vzápětí do něj v plné rychlosti napálil hlavou.

Ozval se výkřik, hlasité zasténání a na malý okamžik ztratil pojem o světě.

V hlavě mu duněla plechová ozvěna nárazu. A děsně bolela. Do očí se mu vedraly slzy. Zmateně si vzpomněl na závodní helmu, která ležela sbalená u něho doma. Jak by se mu teď hodila!

Držel se za hlavu, oči pevně zavřené, zhluboka dýchal a čekal, až první nával bolesti pomine. Nádech a pomalý výdech. Cítil, že je celý v křeči, a snažil se uvolnit. Až po chvíli začal zase vnímat okolí. Otevřel oči a zjistil, že teprve teď je v průšvihů!

Sud, do kterého narazil, se rozkýval. Vypadalo to, že na Martyho co nevidět spadne. Najednou z něj vyšpláchlo cosi smrdutého a plesklo to těsně vedle. Okamžitě zapomněl na bolest a odkulil se z dosahu. Černočerný škraloup vypadal, jako by tu něco živého vykrvácelo.

Ucítil lepkavé vlhko po ruce. Sakra, podařilo se mu překulit přímo do další černé kaluže. Rychle se odtáhl i od ní a o suchou trávu se snažil utřít,

co mu ulpělo na prstech. Tuhlo to před očima, skoro jimi nemohl hýbat. Sud před ním se nepřestával vrtět. Kýval se čím dál víc a cákance černé hmoty z něj vyletovaly do všech stran.

Marty pochopil, že to je další malér. Místo aby pohyb sudu pomalu ustával, viděl pravý opak. Nakláněl se čím dál víc. Jako by mu pomáhala neviditelná síla. Hrozivě. Marty se zoufale rozhlížel a hledal, kudy uniknout. Ale viděl, že je v pastí!

Ve stínu pod větvemi čekaly další sudy. Rozestavěné po obvodu mýtiny Martyho kompletně obklíčily. Právě začaly ožívat. Marty rozkýval první sud, ten vrazil do sousedního, ten pak do dalšího a teď už sebou mlely všechny. Naklápěly se pomalu a ztěžka, protože byly plné až po okraj. Sudy naplněné černotou. Marty ji znal.

Asfalt! První sud se překlopil a černá břevka tekutého asfaltu se rozlila na trávník až k Martyho teniskám. Bleskově se odtáhl a chtěl vyskočit na nohy, ale to už se nebezpečně nahnuly další dva sudy. A další! Vystřikující černota byla za chvíli všude kolem. Vířila a lila se ze všech stran. Spojovala se do jednoho velkého jezera, ve kterém se Marty najednou začal topit.

Vězel uprostřed černé tekuté plochy. Máchal rukama a snažil se dostat zpátky na hladinu. Na okamžik se mu to povedlo, zahlédl odlesky slunce na olejnatém povrchu, ale vzápětí se ponořil zpátky.

Představil si, co se může stát. Viděl se v obrovské černé kaluži a asfalt se na něj lepí a tuhne. Probleskl mu před očima jeho vlastní obličej, přes který se přelévá černá vlna a navždy ho pohlcuje do smrduté hlubiny.

Zatřásl hlavou, chtěl se té představy zbavit. Ovládla ho jen na zlomek vteřiny, ale byla opravdová. Hrozivě.

Znovu zvedl hlavu nad hladinu a těsně u své ruky zahlédl strom, o který předtím zakopl. Natáhl se k němu. Zavadil o něj špičkami prstů. Málem se mu povedlo se zachytit. Jenom málem. Spíš ho při tom doteku od sebe odstrčil!

Asfalt kolem něj tuhl a svíral ho čím dál pevněji. Rozdrtí mu hrudník...